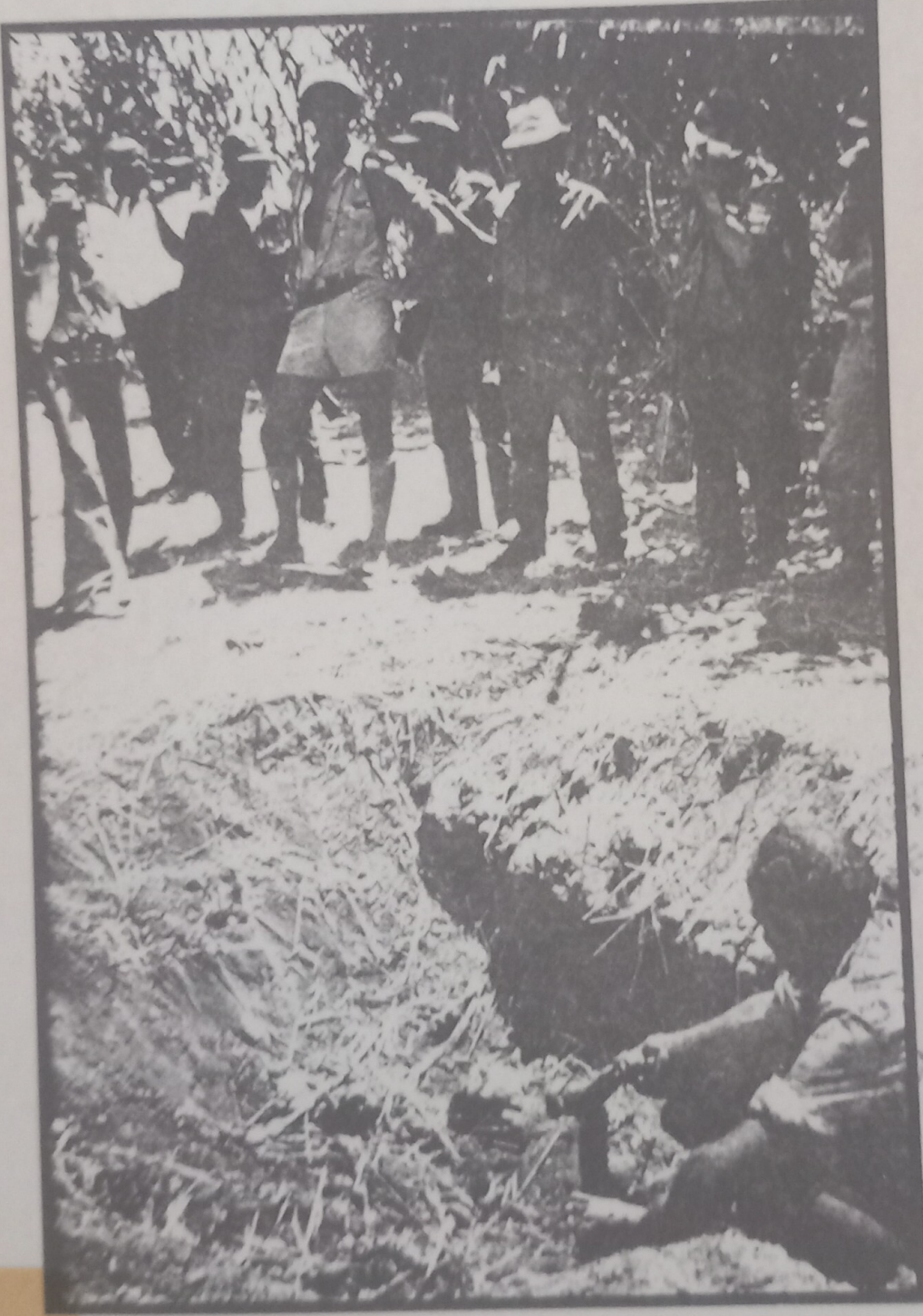
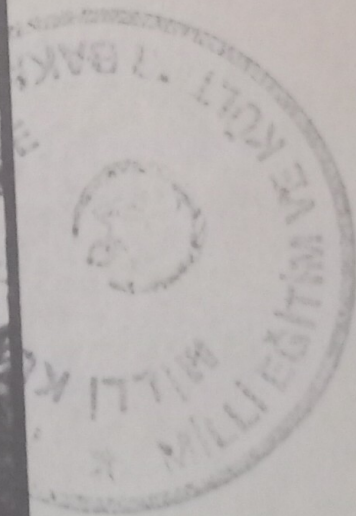

Karanlık Dünyam

Yazan: Kâmil Göksen Simtaş
(Kâmil Meriç)

sim

**Atlılar köyünde
5 çocuğunu ve eşini
kaybeden**

Kâmil G. SİMTAŞ

**yaşanmış bir aşkın
yaşanmış bir dramın
Acıklı öyküsü....**

SİM

SİM

TOPLU KIYIMLAR 47634

20 yıl süresince Rumların Türk toplumuna karşı uyguladığı insanlık dışı davranışların başında toplu katliamlar gelmektedir. Hatırlanacağı gibi, Magosa'nın surlar içine kötü emellerle giren ve Türklere silâh çektikleri için öldürülen iki Eoka'cı Rumun intikamını almak gayesiyle aynı gün 40 kadar masum Türk işyerlerinden ve yollardan toplanarak bilinmeyen yönlerle götürülmüşler ve bu kişiler bir daha geri dönmemişlerdir.

Yukarıda verdiğim sadece tek bir örnektir. Bu örnekleri çoğaltmak ise zor değildir. Yüzlerce silahsız ve masum Türkün kanına giren Rumlar 1974 Barış Harekatında da savaş alanlarında ölen soydaşlarının intikamını yine masumlardan almakta gecikmemişlerdir.

Muratağa, Sandallar ve Atlılar Rumların 20 yıl içinde ikinci kez saldırılarına uğramış küçük Türk köylerindendir. İlk saldırı 1957-58 yılları arasında yapılmıştır. İkincisi ise barış harekâtının ilk günlerin de cereyan etmiş ve özellikle kadın ve çocuklardan oluşan masum Türkler toplu katliama maruz kalmışlardır.

Önce bu köylere girilerek erkekler esir alınmış ve kamplara kapatılmıştır. Daha sonra kundaktaki bebeklere varıncaya kadar köyün sakinleri kurşundan geçirilmiş ve kazılan çukurlara moloz yığını gibi dökülerek orada yakılmışlar, üzerleri kalın bir toprak tabakası ile örtülmüşlerdir.

Bu toplu mezarlarda yatan altı kişilik bir aile "anne ve beş yavrusu" canımdan çok sevdiğim eşim ve çocuklarımdı. O günlerde hiçbir şeyden habersiz Limasol esir kampında bulunuyordum, acı gerçeği ancak esareten dönüşümde öğrenmiş ve kendimi bir anda kapkaranlık bir dünyanın içinde bulmuştum.

KAFAMIN İÇİNDE HEP O VARDI

1964'de henüz 16 yaşında idim. Türk Mukavemet Teşkilatına kayıtlıydım ve Magosa surları üzerinde benim gibi vatan müdafaası yapan kardeşlerimle nöbet tutmaya başlamıştım. İşte eşimi ilk defa bir gün o nöbetlerden birinde dönerken kapısının önünde çöp tenekesi ni varilin içine boşaltmaya çalışırken gördüm. Bu ilk görüşte göz göze geldiğim bu güzel kızın kalbimi hoplattığını adeta hissettim.

Bu günden sonra onunla konuşup tanışmak kim olduğunu öğrenmek için adeta seferber olmuştum. Bu arada onu ilk gördüğüm günden sonra aradan aylar geçmişti ama onunla artık konuşuyordum, isminin Fatma olduğunu ve Lârnaka'dan geldiğini öğrenmiş bulunuyordum. Artık gecelerim ve günlerim onunla doluydu. Nereye gitsem kafamın içinde hep o vardı. Artık yemeden içmeden de kesilmiş, adeta kendi kendimle konuşur hale gelmiştim. Bayağı aşık olmuştum herhalde.

Bir gün yolumun üzerinde bulunan konser salonundan gelen sesleri merak ederek içeri girdiğim zaman sahnede dekor yapan Kemal beyi ve onun yanında da artık çıldırasıya sevdiğim Fatma'yı ona yardım ederken gördüm.

Kalpler ayna gibi olmalı ki, Fatma da bana karşı sevgiyle dolu bir kalp beslemeye başlamıştı. Ben artık kabıma sığmaz olmuştum. Ama ne var ki, bu arada aşkımızı öğrenmeyen de kalmamıştı. Bu arada Fatma'ya babalık yapan Kemal bey bir gün beni arattı. Ve hemen konuya girdi. Beni anladığını Fatma'nın anlaşılamayarak ayrılmış bir anne ile babanın kızı olduğunu, küçük yaştan Çocuk esirgeme kurumundan alınarak Baf'taki annesinin yanında büyüdüğünü, şimdi de kendi yanında kaldığını söyledi. Ancak buna rağmen ondan kurumun sorumlu olduğunu belirten dürüst ve merhametli insan Kemal bey onu bana vermelerinde yardımcı olacağına dair söz vermemden de geri kalmadı.

Durumu aileme de açmış ve Fatma'yı babamın gidip Kemal Bey'den istemesine karar vermiştik. Bu arada içimi bir kurt kemiriyor, kendi kendime ya vermezlerse diyor ve tedbirler düşünüyordum. Şunu yapacağım bunu yapacağım diyerekten gün gelip çattı. Babamın getireceği cevabı annemle birlikte evde beklerken yaşadığım heyecanı unutamam.

Ve sonunda babam çıkageldi. Pek neşeli bir hali yoktu. Ne oldu diye sorduğum zaman, olumlu cevap verildiğini fakat bir de Fatma'nın bağlı olduğu kuruma sorulacağını, bunun da 5-6 gün alabileceğimi belirtildiğini söyledi babam.

Fakat bu cevap bir türlü gelmek bilmedi. Bu durum beni çıldırtıyordu. Fatma'yı da göremiyordum eskisi gibi. Onu görebilmek için evlerinin önündeki kafeteryaya gidip oturuyor, balkona çıkar da onu görürüm diye adeta ümitleniyordum. Fakat ne gezer.

Babam Fatma'yı istemeye gittiği gün eve döndüğünde yaşımın henüz küçük olduğundan, işim olmadığından söz etmişti hani, demek bunda bir bit yenisi vardı.

Artık beklemekle daha fazla zaman kaybedemezdim. Gidip kurum ilgisini gördüm. Durumu o da bildiğini fakat bu konuda kendisinin karar veremeyeceğini, bir üstüne sorması gerektiğini belirtti.

Bir gün sonra cevap almak için gittiğim ilgili acımı anladığımı fakat yaşımın küçük oluşu ve işsiz bulunuşumun şimdi için bu birleşmeye engel teşkil ettiğini söyledi. Ama bir de müdürü görmemde yarar olduğunu söyledi.

Gidip müdürü gördüğümde bana aşağı yukarı aynı şeyleri söyledi. Cevap olarak kendisine Fatma'yı çok sevdiğimi, belirtilen noksan durumlarımı düzeltip ne kadar zaman da geçse yeniden karşılarına çıkacağımı belirttim, bu arada Fatma'yı başka birine vermeyi umuyorlarsa yanıldıklarını da söylemeyi ihmal etmedim.

Bütün bu olanlardan kısa bir süre sonra Fatma'yı Magosa'dan Baf'a göndermişlerdi. Yani geldiği yere. Bu arada zaman su gibi akıp

gitmiş yaşıma da 18'e gelmişti. Fatma ise 17'sindeydi ve ben Mücahitliğime devam ediyordum.

Rahmetli eşimin çocukluk resmi.

CEVAP OLUMLUYDU VE EVLENİYORDUM

Aradan geçen iki yıla yakın bir süre sonra Fatma bir gün Magosa'ya çıka geldi. Daha doğrusu dönmüştü. Onu bu kadar uzun bir hastalıktan sonra ilk defa sinemada görmüştüm. O da büyümüş olgunlaşmıştı, bu geçen zaman süresince, fakat, benim ona olan sevgim ilk günkü kadar canlı ve tazeydi. Fatma evlenme çağına geldiği için artık çocuk yurdunda kalıyordu. Onunla arasıra da olsa buluşup konuşuyorduk. Ve zaman böylece akıp gitti.

Yıl 1967'ye gelmişti. Annem bir rahatsızlık sonucu Ocak ayının ilk günlerinde hayata gözlerini kapamıştı, rahmetli annemin ölümü

bütün aileyi kökünden sarsmıştı, evde dikensiz gül gibi kalmıştık, 3-4 ay geçmesine rağmen evde hüzün kaçmıyordu. Evde ben, küçük kardeşim ve babam kalıyorduk. Babam rahmetlik annemin marazından kendini içkiye vermiş geç vakitlerde eve geliyordu. Yaşım da 19'a varmıştı, eve yeniden bir düzen vermek, eski canlılığına girmesini istiyordum.

Artık kendimi evlenmeye hazır hissediyordum. Ve doğru kendimi yurdun müdürü karşısında buldum. Müdür bey beni tanıyamamıştı. Aradan geçen üç yıl tabii ki beni değiştirmişti. Boyum uzamış vücum gelişmişti. Ama hissetmişim ki üç yıl bekledikten sonra yeniden karşısına çıkan beni görünce adeta şaşalamış ve ne diyeceğini bilememişti. Müdür bey benim bu tutumum karşısında, "Bu akşam yurda gidip kızın fikrini bir sorayım, eğer o da hâlâ istiyorsa, me sele kalmaz, derhal muameleleri yapmaya başlarız" demişti.

Müdür beyin ağzından çıkan bu sözler karşısında sevinçten adeta küçük dilimi yutacaktım. Çünkü Fatma'nın böyle bir teklife "Evet.. diyeceğinden emindim. O akşam sabaha dek gözüme uyku girmedim.

Ertesi gün gelen cevap olumluydu. Artık nikâh muamelelerini hazırlamaya koyuldum. Bölüğümünden de 20 günlük bir izin vermişlerdi, hazırlıklarımı tamamlayabilmem için.

Nişan, Nikâh ve düğünü hep birarada yaptık. Mücahitler gazino sunda yapılan düğünümüzde hayatımın en mutlu anılarımı yaşıyordum. Mutluluk ve sevinçten yürümüyor adeta uçuyordum.

Acı ve kahır dolu günlerimizi unutmak için Fatma ile geziyor, eğleniyor, hayattan tad almaya çalışıyorduk.

Ancak ne var ki, O günlerde aldığım maaşla ne ev tutacak halim vardı, ve zaten nede boş ev bulunuyordu. Babam ve kardeşimle birlikte bir süre olsun oturmaya karar vermiştik. Fakat bu durum da uzun süre devam edemezdi. Bir ev bulup çıkmamız, bağımsız olmamız kaçınılmazdı. Bu konuda yurt müdürünü gördüm. Zaten o da durumumu biliyordu. Onun yardımı ile kapısız, penceresiz susuz ve elektriksiz bir eve taşınmayı kabul ettik. Ve altı ay içinde tüm eksikliklerini tamamlamış, evi oturulur hale getirmiştik.

Bu arada karım bir kız çocuğu dünyaya getirmişti. Bu ilk çocuğumuzun adını "Vedia" koymuştuk. Rahmetli annemin ismiydi.

Aradan bir sene geçmeden karım ikinci çocuğumuz "Yonca"yı dünyaya getirmişti. İkinci çocuğumuzun kız oluşu biraz canımı sıkıyordu. Ama karıma bunu hissettirmiyordum. Her ikimiz de beş çocuğumuz olmasını istiyorduk. Ve hatta isimlerini bile koymuştuk, Vedia, Yonca, Ozan, Hakan, Kaan. Ve evet 3. çocuğumuz da hayal ettiğimiz gibi oğlan doğmuştu. Çok sevinçli idim. Ellerimi göğse kaldırmış tanrıma dua etmişim. İçten gelen bu duamı yaparken tüylerimin diken diken olduğunu hissetmişim.

Eşimle mutlu günlerimizde çektiğimiz olduğumuz bir hatıra resmi

EV SAHİBİ KİRA İSTEYİNCE ATLILARA TAŞINMAYA KARAR VERDİK

Bu arada, bir virane halinde aldığım evin geçen zaman içinde 200 Kıbrıs Lirası bir masrafla ve gayretimle oturulur güzel bir ev hali ne getirmiştim. Ama ne var ki, bir gün Londra'dan bir kişi çıkageldi. Evin kendisinin olduğunu, eve iyi baktığım ve muhafaza ettiğim için, memnurluk getirdi, ancak bundan böyle gönlümüzden koptuğu kadar bir kira vermemizi istedi. Ben eve yaptığım masrafların makbuzalarını bir önüne serdiğim halde, o hiç oralı deyildi. Dediki kendisine bu eve Magosa sorumlusunun yerleştirdiğini ve bu durumlar son bulmadan da evde malım gibi oturacağımı söyledim. Ne var ki, beni bu eve yerleştiren sorumlu artık Magosa'da değildi. Ve ev sahibi bizi mahkemeye verdi. Mahkeme de yaptığım masraflara karşılık bugüne kadar oturmuş olduğumu ve bundan böyle kira ödemem veya evi tahliye etmem gerektiğine karar vermişti.

Bu arada, talihsizlik karşısında adeta kendi kendimi yemek istiyordum, kahroluyordum. Adam mahkeme kararından üç gün sonra eve gelerek oturmaya devam etmek niyetinde isem, mukavele yap-

mam gerektiğini söyleyerek gitmişti. Çaresizdim, çünkü elimdekini avcumdakini eve masraf olarak harcamıştım. Ve kira verebilecek du rumda da değildim.

Bu durumda ne yapabileceğimizi eşimle kafa kafaya vererek dü şünmüş ve annemin köyü olan Atlılar'a taşınmaya ve oraya yerleş- meye karar vermiştik. Kardeşimle ve babamla da bu durumu görüş- müş onları da köye gidersem annemden miras kalan ev üzerindeki kendi hisselerini de bana vereceklerine dair söz vermişlerdi. Yalnız arsa tapusu olan bu evde daha başka hisseler de vardı. Kararım ke- sindi. Köye gidecek ve orada çalışmak diğer hisseleri de para kar- şılığında satın alacak ve eve sahip olacaktım. Bundan sorda da ama cım çocuklarımın başını sokabileceği bir yuvaya sahip olmaıttı.

Magosa'ya en yakın Türk köyü olan bu ata topraklarına taşındı- ğımız zaman vakit biraz geçti. Ve köylüler geldiğimizi farketmemiş- lerdi. Taşındığımızı ancak ertesi günü öğrenmişlerdi.

EOKA'nın 1957-58 lerde Türklere karşı giriştikleri hunharca sal- dırlılar esnasında köyümüzden üç çobanı şehit etmelerinden sonra, köyde yetişenler artık buralarda durmuyor, başka köy ve kasabalara gidiyorlardı. Köyde yalnız malları olanlar kalıyorlardı. Ve bizim köye taşınmamızla Atlılar'ın nüfusu 47 kişiyi bulmuştu.

Köylülerimizle çok iyi anlaşıyor, ve samimi bir hava içerisinde yaşıyorduk. Yol kenarında bir de kahvehane açmıştım, Köyde elek- trik olmadığı için geceleri Lüks yakıp bu lüksün ışığında çene çala- rak vakit öldürmeye çalışıyorduk. Geçimimi artık bu kahveden sağlı- yordum. Çünkü askerlikten de terhis olmuştum artık.

Ama tabii ki bu durum böyle devam edemezdi. Ve bir gün köye işçi aramak için gelen bir Rumun teklifini kabul ederek kuyculuk yapmaya başladım. Kısa zamanda bellediğim bu yeni işimden elime güzel para geçiyordu. Bu ustanın yanında bir sene kadar çalışmış ve kuyuculukla ilgili bütün işleri de öğrenmiştim.

Bir akşam kahvehaneye gelen ve demirci olduğunu söyleyen başka bir Rum, yaptığı işe karşılık kendisine bir kompresör makinesi ver- diklerini, istersem kendisi ile çalışabileceğimi söyledi. Kompresör ma kinesini kuyu kazmaya kullanıyorduk. Bu teklifi kabul edip çalışma- ya başlamıştım. İyi para kazanıyordum. Bu arada yıllardır ettiğim hayal gerçekleşiyor ve çocuklarımın sayısı 5'e çıkıyordu; Hakan ve Kaan da aramıza katılmıştı.

Hayatımızdan çok memnunduk, mutluyduk. Çocuklarımızı çok se- viyor, onları azarlamadan güldürerek oynatarak büyütüyorduk.

Ve yıllar birbirini kovalayarak geçip gitti, 1974'e gelmiştik.

KENDİMİZİ HİÇ EMNİYETTE HİSSETMİYORDUK

✓ Yunan yanlısı Rumların Makarios'u devirmek için giriştikleri sal- dırı sonucu artık her tarafta kan akıyordu. Hükümet binaları top ateşine tutulmuş, Makarios öldürülmekten kurtulmak için çareyi kaç- makta bulmuştu.

Köyün erkekleri o gün hiçbir şeyden habersiz Magosa'ya gitmiş- tik. Durumu ise ancak yolda öğrenmiştik. Rum radyosu, Makarios'- un öldürüldüğünü söylüyordu.

Magosa'dan hiç kimsenin dışarıya çıkmaması emredilmişti. Biz ise durumumuzu bildirmiş ve özel izinle yola çıkarak köyümüze dön- müştük. Köyümüzün yolunda üç gün devamlı olarak birtakım silâh- lı Rumlar geçmiştik.

Ve 20 Temmuz 1974 sabahı....

Durumun ne olduğundan habersizdik. Bir ara köyümüze tavuk sat- maya gelen bir Rum. Maraş'a çalışmaya giden Rumların otobüsten kendisine "Bre köye dön harp başladı" Türkiye Kıbrıs'a harp açtı" dediğini nakledince, derhal eve gidip radyoyu açmıştım. Radyo marş- lar çalıyor, bildiriler yayınlıyordu. Bu arada bomba ve top sesleri köyden işitilmeye başlamıştı. Biz de köyümüzü savunmak için üç sten- ile altı av tüfeğini hazırlamıştık.

İkinci üzeri saat 16.00 raddelerinde idi ki, bir otobüsün köy açık- larındaki bir Türkün bahçesine girdiğini, birtakım silâhlı kişilerin otobüsten indikten kısa bir süre sonra da yeniden araçlarına binip gittikleri dikkatimizi çekmişti.

Bir süre sonra arkadaşlarımızdan ikisi Rum otobüsünün gidip bir süre durduğu bahçede bir araştırma yapmışlardı. Sandallar köyünden gelen bahçeci yoktu. Yalnız bahçede traktörü, keçisi ve kesmiş ol- duğu yoncaları duruyordu.

Gece saat 19.00 sularında Sandallar köyünden ışiksiz bir traktör köyümüze yaklaştığı zaman ışıklarını açmış ve köy içine girmişti. Gelenler "Arkadaşlar hazır olun, Rumlar Muratağa ve Sandallar köy- lerinin bütün erkeklerini topladılar, biz de güç belâ saklanıp kurtul- duk. Silâhınız varsa karşı koyun, gelenler azınlıktır, Pi-Peristerona köylüleridir" dediler ve geldikleri yönden köylerine döndüler.

Bu uyarı üzerine toparlanmıştık. Gafil avlanmamak için hemen ço- luk çocuğu toplayıp o geceyi ovada geçirmiştik. Gece herhangi bir gelişme olmadı. Sabaha doğru köye dönmüştük. Durumun ciddiyeti- ni ve tehlikeyi seziyor, başka bir Türk köyüne gitmek istiyorduk. Çünkü etrafın Rum askerleriyle dolu olduğunu görüyor kendimizi hiç emniyette hissetmiyorduk. Bütün köy halkı bir eve toplanmıştı. Kadınlar ve çocuklar odalarda, biz erkekler ise avluda kulaklarımızı kabartmış etraftan gelen sesleri izlemeye çalışıyorduk. Top seslerin- den ve silâhlardan çıkan ateşten etraf sarılığa bürünmüş, güneş adeta kaybolm

Umitsizlik içinde belki uçaklar bizi görür ve yardım

eder düşüncesiyle damlara Türk bayrakları sermiş ve yazılar yazmış-
tık.

ÇARESİZLİK İÇERİSİNDE TESLİM OLMUŞTUK

Ne etraftan ne de uçaklardan bize yardım olunmuyordu, köyümüz düzlük bir yer üzerinde olduğu için 6-7 mil uzaklıktaki Rum mevzile rine karşı, nasıl tarama ile dalış yaptıklarını, bombalarını bırakıp yükselişlerini görüyor, siyah bir duman çıkararak, düşmanı aldatıcı manevralarıyla aldatıyorlardı. Biz ise bunları görerek, kanımız kabarak cesaretleniyordu.

Kendimizi her an gelebilecek bir tehlikeye karşı daima hazır tutuyorduk, belimizde kurşun torbası, el bombaları ve elimizde silâh bulunduruyorduk. Yüksek bir damda iki saat ara ile etrafı ve düz yolu göz altında tutuyorduk. Etrafta gözle görülür bir canlı göremiyorduk.

Kimimiz bir tarafa gidip saklanmamızı, kimimiz başka yakın Türk köylerine gitmemizi söylüyorlardı. Ama hiçbir şey yapamazdık. Saklanacak olsak bizi çocuklar ele verirdi, zaten saklanacak öyle yeri biz yoktu. Başka bir Türk köyüne gitmek istesek ovalar ve tepelik yerler Rum askerleriyle dolu idi. Çaresizlik içerisinde geleceği bekliyorduk. Kadınlarımızın yapıp getirdikleri yemeklerden bir lokma bile boğazımızdan geçmiyordu, içinde bulunduğumuz hava zehirlenmişti sanki. İçimizde bir burukluk, bir sıkıntı vardı.

Saat 16.30 sularında, damda bulunan gözcü arkadaş bize seslene rek. "Arkadaşlar Rumlar bize teslim olmaya geldi. Mezarlığın yanına üç kamyon gelip durdu üzerlerinde beyaz bayraklar var" dedi.

Hepimiz telaşlı telaşlı bulunduğumuz yerlerden dışarıya baktığı mızda, ilk etapda kamyonları mezarlık yanında gördük. Görmemizle beraber silâhların patlaması bir oldu, köyümüz bir ay şeklinde sarıl mıştı, Rum askerleri aniden ortada peydah olmuşlardı. Kurşun ata ata köye doğru ilerliyorlardı. İçimizden birisi teslim olmamız gerek tiğini söyleyince. Bu sözü söyler söylemez, bir başka arkadaş bir beyaz bayrak çekip teslim olduğumuzu göstermişti. Köyümüz geniş, biz azlıktık. Gücümüz yoktu, Rumlar çoktan köye girmişlerdi. Pence relere, kapılara Camiye gelişi güzel ateş ediyorlardı.

Rum birliğinin öncüsü elindeki otomatik silâhını ateşleyerek bize doğru bağıırıyordu. "Ne kadar köylü varsa kadın, erkek çocuk çocuk hepimizin mezarlık yanında duran kamyonların yanında toplanmamızı istiyordu.

Çocuk çocuk bağırışma ağlaşma içinde dedikleri yerde toplanarak bizden hesap soruyorlardı.

İÇLERİNDEN BİRİ BİÇAĞI KARNIMA SAPLAMAK İSTİYORDU

Köyümüzden bizi kamyonlarla alıp yakın Rum köylerinden Pi-Pe risterona ilkokuluna götürmüşlerdi. Peristerona ilkokulu Sandallardan ve Muratağa'dan toplayıp getirdikleri Türklerle dolu idi.

Aynı gün ortalık kararırken, bir askeri araç ile bir köy otobüsü hepimizi de alıp Magosa'ya doğru yola çıkmıştı. Yolda giderken, kantara ormanının çarpışmalar esnasında çıkan yangından cayır cayır yandığını görüyorduk.

Gece varmış olduğumuz Magosa'da bizi Karakol kampına götür müşler, bir bir soyduktan sonra bir barakaya koyup kapısını üzerimi ze kilitlemişlerdi.

Ertesi günü sabah barakamızın kapısı açıldığı zaman burada yal nız bizim olmadığımızı görmüştük. Kampta erkek, kadın ve çocuk ola rak daha birçok Türkler vardı.

Kampta bulunduğumuz ilk günün öğle saatlerinde Türk uçakları bulunduğumuz kampın üzerinden ve alçak mesafeden geçiyorlardı ki bu durum Rumları adeta kudurtmuştu. Ellerindeki tüm silâhlarla uçaklara ateş ediyorlardı. Hatta bizi bekliyen bekçinin bile bir ara elindeki sten'le uçağa ateş ettiğini görmüştüm.

Öğle yemeği olarak bize bir dilim ekmek ile bir domates veril mişti. Bu aradan bizi köyden alıp kampa getirenlerden bazı Rumlar tekrar köyümüze kadar gidip araştırma yapmışlar. Kampa döndük leri zaman da beni tutup barakanın arkasına çekmişlerdi. İçlerinden biri belindeki bıçağı karnıma sokmak isterken bir diğeri "Bırakın bu köpeği ben öldüreyim, bakalım komutanlık neymiş görsün" diye bağıırırken de elindeki kutuyu bana doğru uzatıyordu. Ben kutuyu gö rünce hayatımdan umudumu kesmiştim. Çünkü yedi yıllık mücahit liğim esnasında çektiğim bütün resimlerimi bu kutunun içinde saklıyordum.

Bu itişip kalkışma esnasında bu Rumlardan birkaç yumruk yemiş tim. Bu arada yanımıza iki sivil araba gelmişti. Arabalarla gelen Rumlarla beni döven Rumlar aralarında anlaşmışlar, "Haydi gidip şu köpeği öldürelim diyorlardı.

Beni arabalardan birinin içine koymuşlar, ellerimi cama dayamış lar ve geriye bakmamam için de emretmişlerdi.. Benim içinde bulun duğum arabanın arka yastıklarına iki kişi binmişler, ben önde elle rim cama dayamıştım. Diğer ikinci arabaya ise yine silâhlı askerler binmişlerdi. Kampın arka kapısından çıkan arabalar sık ağaçlıklı bir bölgeye ve toprak bir yola sapmışlardı. Arabalar çok yavaş gidiyordu.

Arka yastıkta oturanların konuşmalarını duyuyordum. Biri "Bu çalıhın arkasında öldürelim" diyor diğeri ise, "Yok, yok bu ağacın altındaki toprak eşelenmiş gömmesi kolay olur" diyordu. Bu arada her ikisi de beni yumruklamaktan geri kalmıyorlardı. Bu çektiğim

işkencelerden, ölüm bana artık bir kurtuluş gibi gelmeye başlamıştı. Bütün bu konuşmalar, ve yediğim yumruklar devam ederken, arabamız ağaçlıklı toprak yoldan çıkmış, Salamis yolu üzerinden ve Lefkoşa yeni yolunu takiben Ayluka'dan Maraş'a geçmişti. Fransız okulu böl gesinde yüksek bir binanın önünde durup arabadan çıkıp içeriye girmiştik.

KARNIMA BALYOZ GİBİ BİR YUMRUK İNDİRDİ

İçeride çok sayıda telsiz cihazları ve yüksek rütbeli subaylar vardı. Beni getiren Rum elinde tuttuğu fotoğraflarını içerdekilere gösterdi. Bunun üzerine boyu iki metre kadar olan iri yarı domuz gibi bir Rum bana gözlerini açarak, "Demek sen karatecisin ha" deyip ani bir hareketle karnıma balyoz gibi bir yumruk indirmişti. Habersiz gelen bu yumruktan, barsaklarımın adeta arkamdan çıktığını zannetmiştim.

Daha sonra yanıma, kısa boylu yaşlıca bir yüzbaşı gelmişti. Temiz bir Türkçe ile bana şöyle dedi; Madem ki sen köyün komutanısın, Mücahidisin, niçin doğruyu söylemiyor, inkâr ediyorsun. Doğruyu söyle ve kurtul.

Anladığıma göre bu Rum subayı beni Türkçesi ile aldatmaya kan dırmaya veya tehditleri ile korkutmaya çalışıyordu. Belki de benim yalvarmamı bekliyordu.

Rum subayına şöyle dedim; Efendi yedi sene mücahitlik yaptım, fakat şimdi değilim. Askerlikten 1971 yılında ayrıldım.

Rumlar bütün bu söylediklerime inanmak istemiyorlar, ısrarla, görevli subay olduğumda diremiyorlardı.

Burada benden birşey öğrenemeyeceklerini anlayan Rumlar, beni başka tarafa sevkettiler. Bu defaki yerimiz polis trafik şubesi idi. Burada oranın sorumlusu olan uzun boylu bir polis subayının önüne götürmüşlerdi beni. buradaki subay da resimleri gördükten sonra adeta kudurmuştu. Eline aldığı ve önce kimliğimi yazdığı kalemni göğsüme kaka kaka beni boş bir odaya sokmuştu.

Odanın içinde sadece köşede duran boş plastik bir bidon vardı. Rum subayı Beni bidon'un üzerine oturduktan sonra odaya elinde silâh tutan bir asker girmişti. Silâhı üzerime çevirmiş duruyordu. O anda vücudumda kan kalmadığını zannetmiştim. Bir çeyrek saat sonra bir polis elinde kırbaç, belinde tabanca ile içeriye girmişti. Bana eliyi işaretle "Haydi be ayağa kalk gidelim" demişti.

Dışarıya çıktık. Merkezi hapishaneye gidiyorduk. Eli kırbaçlı, belinde tabancalı Rum bana dönerek, "Bak sana ne diyeceğim be köpek. İçeride üç tane sizinkilerden esir var. Kendilerine sor bakalım Magosa'

ya giriş yerleri var mı? Eğer söylemezseniz hepsinizi de bunun içinde öldüreceğim" demişti.

Zindana üç demir parmaklıklı kapıdan geçilip gidiliyordu. Burada esir tutulan Türkler ise üç ayrı odada kalıyorlardı. Hepsini de tanıyor dum. polis bu Türklere konuşmamı istemişti. Ben de "Arkadaşlar, Rumlar beni esir alıp buraya getirdiler. Bizlerden Magosa'ya giriş yeri varmı diye soruyorlar, ben bilmiyorum, ya sizler"

Bu soru karşısında her üçü de "Böyle birşey yok" cevabını vermişlerdi ki, eli kırbaçlı Rum arkadaşlara yavaş sesle sordugumu söyleyerek, "Böyle yavaş değil, işte böyle söylerler" deyip çeneme sıkıca bir yumruk indirmişti. Bununla da kalmayıp beni iteleyerek küçük karanlık bir odaya koyup kilitlemişti.

İçeride çimento bir döşmeden başka bir şey yoktu. Üstelik o kadar küçüktü ki yattığımda ayaklarım dışarıya çıkıyordu.

Akşam olduğunda polis bize sadece bir ekmek parçası getirmişti. O da üzerine yattığımız çimento gibi sertti. Polise aç olmadığımı söyleyerek, ekmeği geri vermiştim. O da verdiğim bu ekmeği yukarı fırlatmış, yere düştüğü zaman çıkardığı tok sesle adeta sertlikle bize boyun eğdireceğini kanıtlamaya çalışmıştı.

RUMLAR ADETA HAYALET GÖRMEYE BAŞLAMISLARDI

Ertesi günü öğleye doğru kalmakta olduğumuz bölme bir kişi daha getirmişler, onu da yan odaya koymuşlardı. Bu yeni gelen anıkat Ayhan Çiftcioğlu idi. Ayhan beyin gelişinden biraz sonra, hepimizi sıra ile sorguya çekmişlerdi. Bu arada Ayhan beyi bizim sözcümüz yapmışlardı. Bu sorgulamadan sonra da hepimizi bir land-rover'e koyup geri kampa götürmüşlerdi.

Kampta çoğu günlerimiz aç ve Rum sillesi altında geçiyordu. Hatta bazı günler bizleri domuzeti yemeye zorluyorlar, yemiyenlere ise başka birşey vermiyorlar ve bu şekilde aç bırakıyorlardı.

Günler böyle geçerken, kampa Barış Gücü gelmişti. Ve onların gelmesiyle durumumuz bir dereceye kadar düzelmisti. Önce yerde yatmaktan kurtulmuştuk, yemeklerimiz daha iyi olmuştu. Ayrıca belirli ölçüde günlük sigara da verilmeye başlanmıştı. Bu arada Barış Gücü vasıtasıyla ailelerimize mesajlar da gönderebiliyorduk.

Günlerden 13 Ağustos idi. İkinci üzeri boğaz yönünden denizde bir harp gemisinin belirmesi üzerine kamptaki bütün askerler alarma girmişlerdi. Ancak gemi kamp hizasına geldiği zaman yön değiştirerek, içerilere doğru gitmeye başlamış ve kısa zamanda gözden kaybolmuştu.

Gece Rum askerlerinin içlerini büyük bir heyecan kaplamış, etrafı bir panik havası esmeye başlamıştı.

O akşam üç mevziden sebepsiz yere ateş açılmış, Rumlar adeta hayalet görmeye başlamışlardı. Denizden ve yakın bir mesafeden kırımızı bir ışığın belirmesi korkularını son haddine çıkarmıştı.

Ertesi günü sabah, uçak ve top sesleri ile uyanmıştık. Yer gök adeta sallanıyordu. Saat 9.30 raddelerinde idi ki Rumlar Magosa'nın Türk bölgesine karşı en ağır silâhlarla her taraftan hücumu geçmişti, Magosa kara bir duman içinde kalmıştı. Bu manzara karşısında bizim heyecanımız da artmıştı.

O gün çarpışmalar saat 18.00'e kadar devam etmişti. Gece olunca Rumlar kampı boşaltmaya karar vermişlerdi. Ve gece saat 21.30 raddelerinde bizleri de bir kamyonla kamptan uzaklaştırmışlardı. Ara balarımız konvoy halinde ayrılmışlardı. Bizi ise Derinya bahçelerinin içinde bulunan bir ilkokula götürmüşlerdi. Orada bir gün bir gece alı konmuştuk, bulunduğumuz yerden Magosa'yı savaşma durumunda siyah dumanlar içerisinde görebiliyorduk.

Bu arada ilkokulda bizden başka Türklerin de bulunduğunu görmüş rük. Bunlar da bizler gibi köylerinden esir alınarak buralara getirilen Kilitkaya'lı Ovgoroz'lu ve Avgalia'lı Türklerdi. Bu okulda toplam olarak 133 esir Türk bulunuyorduk. Ancak bizi burada da fazla tutmamışlar ve Dikelya'ya yakın Ormidya köyüne götürmüşlerdi. Rum askerlerinin söylediğine göre oradaki Rumlar bizi linç etmek istediklerinden, tepedeki koyun mandıralarına götürüp kapatmışlardı. Ve gece olunca da Lârnaka'ya ve Lârnaka'dan da Anglisia'ya götürmüşlerdi.

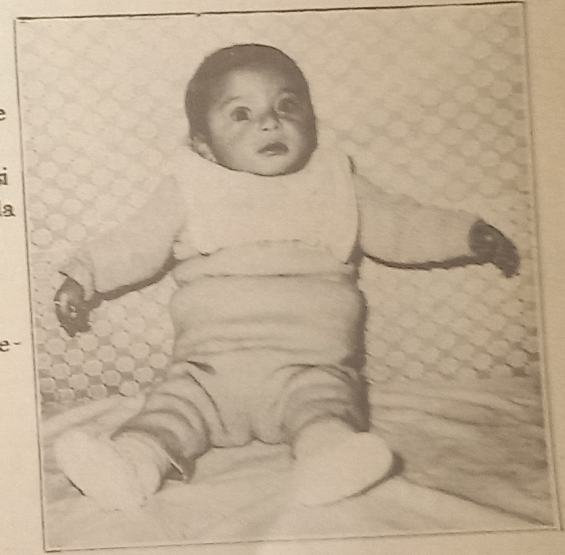
Bizleri (133 kişi) iki kamyonla konserve misali yerleştirmişlerdi. Ayakta bu şekilde durmaktan bitkin düşmüştük. Anglisia'ya vardığımız zaman Karakol kampının aslanlık taslayan personelini de orada görmüş rük. Hiçbir yerde uzun boylu durdurmuyor, kedi yavrusu gibi bizleri de beraberlerinde bir yerden diğer bir tarafa taşıyorlardı. Ve ertesi günü bizleri yine kamyonlara adeta paketliyerek Limasol'a götürmüşlerdi. Burası ilk ve orta okul yan yana olan bir yerdi. Burası bizim gibi esir tutulan 4000 kadar daha Türk vardı.

Rahmetli çocuklarımla katliam olmazdan önce çektiğimiz olduğumuz ve bana tek tek hatıraları olan ölümsüz resimler.

Mutlu Barış Harekâtında katliama uğrayan köyümde bir dünya açılmıştı açılan dünyanın ilk gözünde annesi nin kucağında 1 1/2 yaşında Kaan'ım yatıyordu, o hep kardeşleriyle anneierinin kucağında yatarken ben de Karanlık Dünyamın içerisinde yatıyordum.

Kaan'ın üzerinden 40 mermi çıkmıştı.

HAYATTAKİ BÜTÜN BAĞLARIM KOPMUŞTU

Limasol esir kampı adeta bir işkence yuvası idi. Rumların bize yapmadıkları işkence kalmıyordu. Baba'yı oğul'a, oğul'u baba'ya dövdürüyorlar, 50 kadar kişinin ağzını açtırıp birbirlerinin ağızlarına tükürtüyorlar ve buna benzer insanlık dışı hareketlere tevessül ediyorlardı. Bu durum, dayanılacak gibi değildi. Bazı arkadaşlar ölümü göze alarak kamptan kaçmış ve durum ölümle sonuçlanmıştı.

Bir gün sabah kahvaltısında iki arkadaş konuşurken ağızlarından ATILILAR ismini duyunca hemen "Ne oldu Atılılara" diye sordumsa da kesin bir cevap alamadım. Bu arkadaşlar benim Atılılar köyünden olduğumu biliyorlardı. İçimi artık bir huzursuzluk kaplamıştı. "Ne oldu Atılılara. Niye bu arkadaşlar bana birşey söylemekten kaçındılar? Ve bu huzursuzluk içinde o gece hemen hemen uyumadım kendi kendime sorular sorarak geçirmiştım. Bir an gözüm almış olmalı ki, günlük düşüncelerimin etkisi altında gördüğüm rüyada tüm köylü bir trak tır'e bağlı, kamyon kasasına binmişti.

Rüyamdan ağlıyarak uyanmıştım. Gördüğüm bu rüya'yı arkadaşlara anlattım zaman içlerinden biri, bunların taput ve mezar olduğunu söylemişti. Bu sözler ve yorumlar da beni son derece tedirgin etmiş artık huzursuzluğum adeta sonsuzlaşmıştı.

Bu kampta huzursuzluklarımla iki ay kalmıştım. Ağustos sonlarına doğru idi ki, esirlerin değiştirilmesi konusunda bir anlaşmaya varılmıştı. Kızılhaç gelip önce hastaları, sonra çocukları ve daha sonra da geri kalanları oda numaralarına göre kuraya koymuşlardı. Bizim oda üçüncü sefere çıkmıştı.

Kampta geçen günlerimiz esnasında diğer arkadaşların yaptıkları gibi ben de oğluma götürmek için zeytin çekirdeğinden yapmış olduğum tesbih'i yavrumun esir olduğum gün cebime koyduğu Kur'an kutu sunun içine nazar boncuğunu da ekliyerek koymuştum.

Sırası gelen arkadaşlar, Kızılhaç refakatindeki arabalara binerek Lefkoşa'ya gidiyorlardı. Sıra bizim partiye de gelmiş ve Lefkoşa'ya gitmiştik.

Lefkoşa o gün adeta bir mahşeri andırıyordu. Ağlıyanlar, inleyenler, bayılanlar site'nin önünü doldurmuştu.

İçimde bir sevinç vardı. Bir an önce bir taksiye atlayıp köye uçar casına gitmek istiyordum.

Sitede muamelemiz tamamlandıktan sonra dışarıya çıktığımda, köylüm olan bir arkadaşla karşılaşmıştım. Bu arkadaş beni görünce üzerime sarılarak hıçkırarak, hıçkırarak ağlamaya başlamıştı.

Bu ağlamasına önce heyecandan olduğu düşüncesiyle önem vermemiştim fakat onun suskunluğu karşısında, hele bana köyden ve çocuklardan söz etmesini istediğim zaman ses vermemesi karşısında büyük bir heyecan'a kapılıp onu sallamaya başlamıştım ki, o da artık dayanamıyarak acı gerçeği bana hıçkırıklar arasında söylüyordu. "Hiçbir

şey kalmadı" Hiç bir şey.. Hepsini de öldürdüler.."

Kulaklarım uğulduyor, kafam çatıyacakmış gibi zonkluyordu. Evet demek herşey bitmişti. Kahbe gavur demek bunu da yapmıştı bize. Deli gibi olmuştum. Ne yapacağımı, nereye gideceğimi şaşırmıştım. O anda hayatta bütün bağlarımın optuğunu adeta hissetmişim.

Eşim yok, çocuklarım yok, yuvam yok ve ben hayatta bu yokluk içinde bundan sonra nasıl yaşayabileceğimi kestiremiyordum.

Ayaklarım beni Lefkoşa'daki teyzemin evine kadar adeta sürüklemişti. Onlar da perişan bir haldeydi. Bana köye bir süre olsun gitme memi salık veriyorlardı.

Bu arada esirlikten kurtulduğumu duyan kardeşim Lefkoşa'ya gelip beni almış ve Magosa'ya götürmüştü. Birkaç gün orada kalmıştım.

Artık Magosa'da da daha fazla kalamayacağımı anlamıştım. Sık rüyamda çocuklarımı görüyordum. Beni çağırıyorlardı.

Magosa'ya gidişimin üçüncü veya dördüncü günü idi ki, bir taksiye atlıyarak köyün yolunu tutmuştum.

Köyü terkederken arkada bıraktıklarım, canımdan çok sevdiğim artık toprağın kara bağrında sıra sıra değil üst üste, kucak kucaka yatıyorlardı. Allahsızların ve vicdansızların kurbanı olmuştu onlar. Masumiyetleri de onları gavurun kadrinden kurtaramamıştı.

Ben ise şimdi yalnız, onlarsız karanlık dünyanın içinde onlarla yaşıyorum, ve ömrüm oldukça da yaşayacağım. Ve yaşadıkça da Rumların bu güzel Kıbrıs'ta bana ve benim gibilere yaptıklarını hiç unutmuyacağım.

Hey arkadaş dur
Aslan kan'ı taşırmısın
Eğer taşıyorsan
Bizlere fatiha okumadan geçme...

Atlılar katliamının tesbitinden sonra toplu olarak çukurlardan çıkarılan ve aralarında eşimle üzerinden 40 mermi çıkarılan küçük oğlum Kaan'ın resmi

Kitap No. 47634

İADE TARİHİ

T818.317

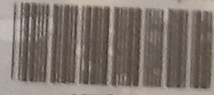
Kitabın No. : 47634

Yazarı Kamil G. Simtaş

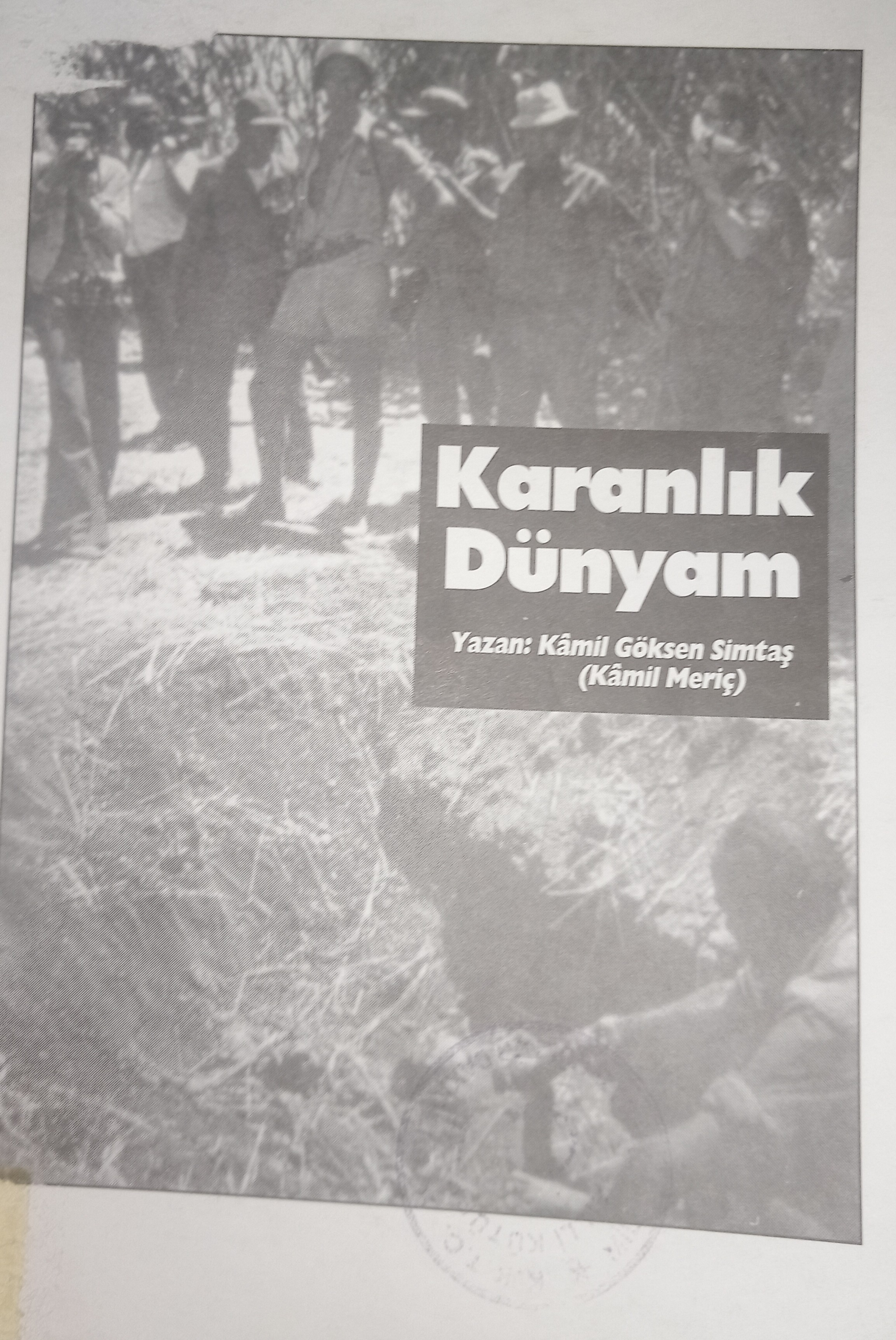
Kitabın Adı Karanlık Dinyam

KUTUPHANESİ

Bu kitap en geç yukarıda mühürlenmiş son tarihte Kütüphaneye iade edilmelidir.

47634

Karanlık Dünyam

*Yazan: Kâmil Göksen Simtaş
(Kâmil Meriç)*

Bu acıya yürek mi dayanır? Türkleri "Barbar" diye suçlayanlar, asıl barbarların kim olduğunu bu soykırım tablosuna bakarak öğrenmelidir.